

RKŚ-VI.700.14.2025

Kielce, 23 maja 2025

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236, z późn zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), po rozpatrzeniu wniosku XXXXX
XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, w sprawie wydania interpretacji indywidualnej w zakresie: definicji odpadu w rozumieniu przepisów art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.) w odniesieniu do zdarzenia przyszłego i zaprojektowanego przez Spółkę systemu rekonstrukcji materiału drewnopochodnego, ze szczególnym uwzględnieniem komponentów mebli wykonanych z powszechnie stosowanych w przemyśle meblarskim płyt wiórowych, Marszałek Województwa Świętokrzyskiego

orzeka

iż wskazane przez XXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, stanowisko o treści:

- 1) „Elementy mebli (blaty i fronty meblowe) przekazane do fabryki Wnioskodawcy w celu odnowienia nie zostaną uznane za odpad zgodnie z definicją odpadu zawartą w ustawie o odpadach. Wnioskodawca oferuje klientom usługę odnowienia i personalizacji posiadanych elementów używanych mebli oraz ich ponowne użycie, co prowadzi do zapobiegania powstawaniu odpadów. Klient decydując się na zmianę wyglądu elementów posiadanych mebli nie wyraża chęci pozbycia się ich, a wręcz przeciwnie, wydłuża ich cykl życia i ponownie je używa. Odnowienie jest często niezbędne ze względu na częściowe zużycie lub uszkodzenie produktu. Technologia opracowana przez Wnioskodawcę pozwala na bezodpadowe wykonanie usługi, a więc klient posiadał blat i po skorzystaniu z usługi posiada blat, tylko odnowiony według projektu klienta. Alternatywą dla ponownego użycia jest zakup nowych mebli, gdzie te posiadane przez klientów trafiają najczęściej na śmietnik, a dalej poddawane są termicznej utylizacji odpadów.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 2) Wnioskodawca chcąc zachęcić klientów do korzystania z usługi poprzez upraszczanie i przyspieszanie systemu odnawiania elementów mebli, chciałby rotować elementami używanych mebli przekazywanymi do odnowienia przez różnych klientów. Zdaniem Wnioskodawcy klient otrzymujący tożsamy odnowiony produkt i przekazujący posiadane elementy używanych mebli do dalszego odnowienia/rekonstrukcji nie generuje odpadu, a co za tym idzie nie przekazuje dalej odpadów. Zdaniem Wnioskodawcy elementy używanych mebli na żadnym z etapów realizacji usługi nie uzyskują statusu odpadu, ponieważ trafiają ponownie do klientów, którzy zlecają Wnioskodawcy usługę odnowienia konkretnych elementów mebli.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 3) Odbierane używane blaty nie mogą zostać uznane za odpad, ponieważ klient nie pozbywa się ich, a tylko zastępuje odnowionymi. Blaty posiadają ten sam nośnik jakim jest najczęściej płyta wiórowa lub MDF, więc klient otrzymuje produkt o identycznych właściwościach fizycznych i mechanicznych. Zaprojektowanie systemu przez Wnioskodawcę we wskazany sposób oznacza obniżenie ceny usługi dla klienta oraz ograniczenie śladu węglowego związanego z transportem produktów. Jednocześnie cały czas w mocy jest naczelny cel ograniczenia powstawania odpadów i umożliwienia klientom wieloletniego korzystania z posiadanych mebli.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 4) Zakup używanych elementów mebli np. blatów, które stają się surowcem do przygotowania odnowionego produktu zgodnie z zamówieniem klienta, a w kolejnym kroku montaż u klienta i odkup jego używanych blatów, które zostaną wykorzystane dalej w procesie odnawiania, nie powoduje uznania tych elementów za odpad, w myśl definicji odpadu zawartej w ustawie o odpadach. Klient nie chce się pozbyć używanego blatu, tylko zmienia jego wygląd, a z racji, że tego typu prace trudno wykonać w warunkach domowych, korzysta z usług Wnioskodawcy. Odkup elementów używanych mebli ma na celu obniżenie kosztu odnowienia np. blatu, a co za tym idzie zwiększenie atrakcyjności

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.”

Uzasadnienie

Udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji w myśl art. 34 ust. 5 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Po przeanalizowaniu wniosku stwierdzono, że wymaga on złożenia dodatkowych wyjaśnień w celu ustalenia organu właściwego do wydania interpretacji indywidualnej. W związku z powyższym tut. Organ pismem znak: RKŚ-VI.700.14.2025 z dnia 22 kwietnia 2025 r. poprosił Wnioskodawcę o wyjaśnienie czy w przypadku konieczności uzyskania zezwolenia, Spółka wnioskować będzie o wydanie jedynie zezwolenia na przetwarzanie odpadów czy również zezwolenia na zbieranie odpadów oraz o wskazanie mocy przerobowej instalacji, o ile w procesie przetwarzania instalacja będzie używana. W odpowiedzi Spółka pismem z dnia 29 kwietnia 2025 r. podała, że w przypadku gdyby Marszałek Województwa Świętokrzyskiego uznał, że opisana działalność stanowi gospodarowanie odpadami, oznaczałoby to, że Spółka będzie zarówno przetwarzać odpady jak i je zbierać, a w ramach zbierania magazynowałyby odpady w ilości przekraczającej 3 000 Mg rocznie. Moc przerobowa wykorzystywanych urządzeń wyniosłaby 400 Mg rocznie.

Mając na uwadze ilość magazynowanych w ramach zbierania odpadów oraz planowane miejsce prowadzenia działalności – Ostrowiec Świętokrzyski, uznano, że Marszałek Województwa Świętokrzyskiego jest organem właściwym do wydania interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie.

Stan faktyczny przedstawiony przez Wnioskodawcę:

Spółka zamierza rozpocząć działalność produkcyjną polegającą na odnowieniu/rekonstrukcji elementów mebli, które są najbardziej widoczne, tj. blatów i frontów meblowych. Odnowienie wskazanych elementów pozwala klientom ponownie korzystać z mebli, bez konieczności zakupu nowych. Proces rekonstrukcji elementów mebli obejmuje odbiór/zakup zleconych do odnowienia elementów używanych mebli od klienta, następnie ich kalibrację poprzez obróbkę mechaniczną oraz ponowne wykończenie materiałami dekoracyjnymi dostępnymi na rynku oraz indywidualną personalizację w postaci grawerowanych/drukowanych motywów według projektu klienta. W procesie kalibracji powstaje pył, który jest zbierany i w kolejnym kroku wykorzystywany jako grunt/uzupełnienie powierzchni pod wykonanie nowych zewnętrznych pokryć dekoracyjnych, co czyni cały proces produkcyjny bezodpadowym. Głównym surowcem większości mebli twardych w przemyśle

meblarskim jest płyta wiórowa lub MDF pokryta zewnętrznymi warstwami laminowanymi, które w procesie odnowienia nie są usuwane, ani modyfikowane chemicznie. Klient otrzymuje odnowione elementy swoich mebli, które otrzymały nowy, świeży wygląd. Spółka planuje kierować ofertę do klientów zlokalizowanych na terenie Unii Europejskiej.

W związku z wyżej opisanym stanem faktycznym, Spółka wniosła o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej definicji odpadu w odniesieniu do zdarzenia przyszłego i zaprojektowanego przez Spółkę systemu rekonstrukcji materiału drewnopochodnego, ze szczególnym uwzględnieniem komponentów mebli wykonanych z powszechnie stosowanych w przemyśle meblarskim płyt wiórowych i MDF, w kontekście następujących pytań:

1. Czy element używanego mebla (np. front szafki lub blat biurka) przekazany do Wnioskodawcy w celu wykonania usługi odnowienia/rekonstrukcji i personalizacji, a następnie oddany do ponownego użycia przez klienta, będzie uznany na którymkolwiek etapie za odpad?
2. Wnioskodawca dostarcza do klienta odnowione elementy mebli odebrane wcześniej od innego klienta oraz jednocześnie odbiera od niego elementy używanych mebli do dalszego odnowienia/rekonstrukcji. Czy odbierane elementy używanych mebli będą w takiej sytuacji uznane za odpad?
3. Wnioskodawca skupuje z rynku elementy używanych mebli np. blaty, odnawia je zgodnie z zamówieniem klienta, a następnie dostarcza je do klienta i podczas tej dostawy odbiera jego używane blaty. Czy skupowane lub odbierane elementy używanych mebli (np. blaty) będą w takiej sytuacji uznane za odpad?
4. Wnioskodawca skupuje z rynku elementy używanych mebli np. blaty, a następnie odnawia je zgodnie z zamówieniem klienta. W kolejnym kroku dostarcza te blaty do klienta i podczas tej dostawy odkupuje od niego używane dotychczas blaty, które podmienia. Czy odkupowane używane blaty będą w takiej sytuacji uznane za odpad?

Następnie Wnioskodawca przedstawił swoje stanowisko dotyczące zaistniałego stanu faktycznego, a mianowicie:

- 1) „Zdaniem Wnioskodawcy elementy mebli (blaty i fronty meblowe) przekazane do fabryki Wnioskodawcy w celu odnowienia nie zostaną uznane za odpad zgodnie z definicją odpadu zawartą w ustawie o odpadach. Wnioskodawca oferuje klientom usługę odnowienia i personalizacji posiadanych elementów używanych mebli oraz ich ponowne użycie, co

proceeds to preventing the generation of waste. The client, deciding on a change in appearance of the furniture elements, does not express a desire to get rid of them, but rather the opposite, extends their life cycle and uses them again. Renewal is often necessary due to partial wear or damage to the product. The technology developed by the Applicant allows for waste-free service, so the client has the top and after using the service has the top, only renewed according to the client's project. An alternative for reuse is the purchase of new furniture, where the ones owned by the clients most often end up in the trash, and then are subjected to thermal utilization of waste.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 2) Wnioskodawca chce zachęcić klientów do korzystania z usługi poprzez upraszczanie i przyspieszanie systemu odnawiania elementów mebli, chciałby rotować elementami używanych mebli przekazywanymi do odnowienia przez różnych klientów. Zdaniem Wnioskodawcy klient otrzymujący tożsamy odnowiony produkt i przekazujący posiadane elementy używanych mebli do dalszego odnowienia/rekonstrukcji nie generuje odpadu, a co za tym idzie nie przekazuje dalej odpadów. Zdaniem Wnioskodawcy elementy używanych mebli na żadnym z etapów realizacji usługi nie uzyskują statusu odpadu, ponieważ trafiają ponownie do klientów, którzy zlecają Wnioskodawcy usługę odnowienia konkretnych elementów mebli.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 3) Zdaniem Wnioskodawcy odbierane używane blaty nie mogą zostać uznane za odpad, ponieważ klient nie pozbywa się ich, a tylko zastępuje odnowionymi. Blaty posiadają ten sam nośnik jakim jest najczęściej płyta wiórowa lub MDF, więc klient otrzymuje produkt o identycznych właściwościach fizycznych i mechanicznych. Zaprojektowanie systemu przez Wnioskodawcę we wskazany sposób oznacza obniżenie ceny usługi dla klienta oraz ograniczenie śladu węglowego związanego z transportem produktów. Jednocześnie cały czas w mocy jest naczelny cel ograniczenia powstawania odpadów i umożliwienia klientom wieloletniego korzystania z posiadanych mebli.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.

- 4) Zdaniem Wnioskodawcy zakup używanych elementów mebli np. blatów, które stają się surowcem do przygotowania odnowionego produktu zgodnie z zamówieniem klienta, a w kolejnym kroku montaż u klienta i odkup jego używanych blatów, które zostaną wykorzystane dalej w procesie odnawiania, nie powoduje uznania tych elementów za odpad, w myśl definicji odpadu zawartej w ustawie o odpadach. Klient nie chce się pozbyć używanego blatu, tylko zmienia jego wygląd, a z racji, że tego typu prace trudno wykonać w warunkach domowych, korzysta z usług Wnioskodawcy. Odkup elementów używanych mebli ma na celu obniżenie kosztu odnowienia np. blatu, a co za tym idzie zwiększenie atrakcyjności oferty Wnioskodawcy. Wnioskodawca pozyskując nowych klientów wybierających odnowienie posiadanych mebli zamiast zakupu nowych, aktywnie przyczynia się do zmniejszenia ilości wyrzucanych mebli, co daje bezpośredni pozytywny wpływ na środowisko.

Podsumowanie: w ocenie Wnioskodawcy przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy gospodarowania odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach.”

Na podstawie informacji przedstawionych w złożonym wniosku, dotyczących zaistniałego stanu faktycznego, tut. Organ stwierdził, że przedstawione we wniosku stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe.

Jak stanowi art. 41 ust. 1 ustawy o odpadach prowadzenie zbierania odpadów i prowadzenie przetwarzania odpadów (tj. odzysk lub unieszkodliwianie odpadów) wymaga uzyskania zezwolenia.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach, jako odpad rozumie się każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany. Definicja ta pozostaje zbieżna ze znaczeniem pojęcia „odpad” przyjętym w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (art. 3 ust. 1). Pojęcie "pozbycia się" w orzecznictwie sądowym obejmuje każdą zmianę sposobu użytkowania określonego przedmiotu, czyli użytkowanie go w inny sposób aniżeli nakazuje to jego przeznaczenie (por. wyrok NSA II OSK 960/08). Przesłankę tę można stwierdzić na podstawie zachowania posiadacza przedmiotu (substancji), z uwzględnieniem okoliczności obiektywnych

umożliwiających odtworzenie zamiarów jakie miał w stosunku do tego przedmiotu. Nie chodzi tu o utratę kontroli nad przedmiotem, ale o zasadniczą zmianę jego wykorzystania, odmienną od głównego przeznaczenia, do którego przestał on się nadawać, zwłaszcza gdy zmiana ta może spowodować negatywne następstwa dla człowieka lub środowiska (por. wyrok NSA: II OSK 2874/13; II OSK 506/17). Wskazuje się również, że przedmioty/substancje, które nie nadają się już do wykorzystania zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem powinny być klasyfikowane jako odpady, nawet jeśli mają wartość handlową (por. wyrok NSA: III OSK 2051/21; III OSK 2050/21; III OSK 7662/21; III OSK 993/21). Kluczowym elementem definicji odpadu jest zwrot "pozbycie się", gdyż przedmiot staje się odpadem właśnie z chwilą pozbycia się go przez dotychczasowego posiadacza. Wykładnia terminu "pozbycie się" powinna być indywidualizowana, w szczególności wówczas, gdy jest wątpliwe, czy dany przedmiot jest - wskutek pozbycia się go – odpadem (por. wyrok NSA III OSK 7686/21). Dlatego też, pozbyciem się przedmiotu w rozumieniu ustawy o odpadach jest jego przekazanie (zbycie) innemu podmiotowi, który będzie go wykorzystywał w inny, zasadniczo odmienny od dotychczasowego sposób. Pojęcie "pozbywać się" należy interpretować w świetle celu ogólnego przepisów ustawy o odpadach, którym jest ochrona zdrowia ludzi i środowiska przed szkodliwymi skutkami spowodowanymi przez odpady oraz w świetle celów szczegółowych wynikających z zasad gospodarki odpadami.

Dla odpowiedzi na pytanie, czy Wnioskodawca w opisanych przez siebie przypadkach jest zobowiązany do uzyskania zezwolenia na zbieranie i/lub przetwarzanie odpadów, kluczowe znaczenie mają przepisy zawarte w ustawie o odpadach - rozdziale 2a „Zapobieganie powstawaniu odpadów” oraz definicja „ponownego użycia” (art. 3 ust. 1 pkt 18), które rozumie się jako działanie polegające na wykorzystywaniu produktów lub części produktów niebędących odpadami ponownie do tego samego celu, do którego były przeznaczone.

Hierarchia postępowania z odpadami została opisana w art. 17 ustawy i stanowi, że pierwszym obowiązkiem jest zapobieganie powstawaniu odpadów. Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 pkt 33 przez zapobieganie powstawaniu odpadów rozumie się środki zastosowane w odniesieniu do produktu, materiału lub substancji, zanim staną się one odpadami, zmniejszające m.in. ilość odpadów, w tym również przez ponowne użycie lub wydłużenie okresu dalszego używania produktu. Zapobieganie powstawaniu odpadów ma miejsce, zanim dojdzie do wytworzenia odpadów. Działanie to polega co najmniej na m.in. zachęcaniu do

projektowania, wytwarzania i korzystania z produktów, które są zasobooszczędne, trwałe, nadające się do naprawy, ponownego użycia i modernizacji oraz do nieskracania sztucznego cyklu życia produktów oraz zachęcaniu do ponownego używania produktów i tworzenia systemów promujących ich naprawę i ponowne użycie, w szczególności w odniesieniu do sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tekstyliów, mebli, opakowań oraz materiałów i produktów budowlanych.

Mając na względzie przywołane powyżej przepisy ustawy, Wnioskodawca podejmując działania mające na celu ponowne użycie, zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, elementów używanych mebli, po ich odnowieniu/rekonstrukcji, nie prowadzi działań na odpadach, gdyż nie zachodzi element "pozbycia się", który obejmuje każdą zmianę sposobu użytkowania określonego przedmiotu, czyli użytkowanie go w inny sposób, aniżeli nakazuje to jego przeznaczenie. W opisanych we wniosku zdarzeniach wykorzystywane elementy mebli w związku z działaniami renowacyjnymi Spółki nie zmieniają swojego pierwotnego przeznaczenia i dalej służyć będą do celu w jakim zostały wyprodukowane. W sprawie nie ma znaczenia czy materiały te będą jedynie odbierane czy też odkupywane. Więc, gdy mamy do czynienia z przedmiotem który nie jest odpadem, nie mają do niego zastosowania przepisy ustawy o odpadach, a jego dalsze wykorzystanie odbywa się na podstawie przepisów właściwych dla danej działalności.

Ponadto Spółka wykorzystując elementy używanych przedmiotów np. frontów szafek lub blatów biurek, nie będzie pozyskiwać nowych surowców do produkcji mebli, tym samym oszczędzając zasoby naturalne, co jest typowym działaniem zapobiegającym powstawaniu odpadów i zgodnym z ideą gospodarki o obiegu zamkniętym (GOZ). Słuszność takiego podejścia znajduje oparcie w dokumentach strategicznych obowiązujących w Unii Europejskiej m.in. „Nowym planie działania UE dotyczącym gospodarki o obiegu zamkniętym na rzecz czystszej i bardziej konkurencyjnej Europy” (Komunikat Komisji Europejskiej z dnia 11 marca 2020 r. COM (2020) 98 final). Zakłada on bowiem, że produkty, materiały i surowce powinny pozostawać w gospodarce tak długo jak to jest możliwe oraz dążyć do ponownego użycia produktów stanowiących źródła surowców krytycznych, aby nie stały się one odpadem. Na podkreślenie zasługuje również fakt, iż renowacja mebli może przyczynić się do ograniczenia powstawania odpadów w postaci odpadów wielogabarytowych. W związku z tym, że ww. odpady mogłyby trafiać na składowisko odpadów, działalność Spółki może przyczynić

się do ograniczenia ich składowania, co jest pożądane w kontekście osiągnięcia przez gminy odpowiednich ustawowych poziomów redukcji składowania odpadów.

Należy jednak podkreślić, że jeżeli przedmiot nie nadaje się do wykorzystania zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, jest zniszczony, połamany lub wadliwy, to stanowi odpad, nawet jeżeli nie został tak sklasyfikowany przez wytwórcę. Tak więc odbierane przez Spółkę elementy używanych mebli muszą nadawać się do odnowienia i wykorzystania ich zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem, inaczej staną się odpadem.

Mając powyższe na uwadze, tut. Organ stwierdza, że w opisanym stanie faktycznym i prawnym, Wnioskodawca nie będzie prowadził działalności w zakresie gospodarowania odpadami w opisanych przez niego przypadkach, a działania polegające na ponownym użyciu produktów lub części produktów niebędących odpadami, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 18 ustawy o odpadach. A zatem nie jest on zobowiązany do uzyskania zezwolenia na zbieranie i/lub przetwarzanie odpadów na podstawie art. 41 ww. ustawy.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskującego w przedmiotowej sprawie, które skonfrontował z obowiązującymi przepisami prawa.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo przedsiębiorców, interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej. Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania.

Po uzupełnieniu przez Wnioskodawcę w dniu 29 kwietnia 2025 r. informacji odnoszących się do ustalenia organu właściwego do wydania interpretacji indywidualnej, tut. Organ, w myśl art. 34 ust. 12 ustawy Prawo przedsiębiorców, uznał wniosek za kompletny i prawidłowo opłacony, zgodnie z art. 35 ust. 6 i 8 ww. ustawy, tj. po 40 zł za każde z 4 pytań.

Mając na uwadze powyższe, pismem znak: RKŚ-VI.700.14.2025 z dnia 19 maja 2025 r. Marszałek Województwa Świętokrzyskiego zawiadomił Wnioskodawcę o zakończeniu

postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie informując o możliwości złożenia wyjaśnień lub wypowiedzenia się do zgromadzonych w sprawie dowodów, w terminie 3 dni od otrzymania niniejszego zawiadomienia. W określonym terminie Wnioskodawca nie złożył żadnych wyjaśnień ani nie ustosunkował się do zgromadzonych dowodów w niniejszej sprawie.

Wobec ustalonych okoliczności prawnych i faktycznych należało orzec jak w sentencji.

Na podstawie art. 34 ust. 6 i 8 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, została wniesiona opłata w wysokości 160,00 zł (słownie: sto sześćdziesiąt złotych) na rachunek bankowy Urzędu Marszałkowskiego Województwa Świętokrzyskiego w Kielcach.

Pouczenie

Od decyzji przysługuje stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach za pośrednictwem Marszałka Województwa Świętokrzyskiego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Świętokrzyskiego. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. Marszałka Województwa
Sylwia Kanios
Dyrektor Departamentu Rolnictwa, Klimatu i Środowiska
/dokument podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (e-doręczenie)
- 2) a/a